

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2237/2020
04.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранке Дражић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Љубиша Марковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Привредни апелациони суд у Београду, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Вишег суда у Смедереву Гжрр 41/19 од 04.12.2019. године, на седници одржаној 04.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Вишег суда у Смедереву Гжрр 41/19 од 04.12.2019. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље, изјављена против пресуде Вишег суда у Смедереву Гжрр 41/19 од 04.12.2019. године.

Образложење

Основни суд у Смедереву, пресудом Прр 78/2018 од 04.07.2019. године, одбио је тужбени захтев тужиље, којим је тражила да се обавезе тужена да исплати тужиљи на име имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року у поступку који се пред Привредним судом у Нишу води под бројем Ст 991/10 износ од 37.500,00 динара, са каматом по Закону о затезној камати, од дана пресуђења, па до коначне исплате, у року од осам дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења (став први изреке). Обавезао је тужиљу да накнади туженој трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 динара, у року од осам дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења (став други изреке).

Виши суд у Смедереву, пресудом Гжрр 41/19 од 04.12.2019. године, одбио је као неосновану жалбу тужиље и потврдио пресуду Основног суда у Смедереву Прр 78/2018 од 04.07.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је изјавила ревизију, као посебну, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 – УС, 55/14 и 87/18), оценио да ревизија тужиље није изузетно дозвољена.

Из побијане другостепене пресуде између осталог произилази, да је тужиља тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде штете због повреде права на суђење у разумном року, исплати износ од 37.500,00 динара, који износ представља трошкове тужиље настале у поступку ради заштите права на суђење у разумном року који јој нису досуђени и да је правилно првостепени суд утврдио да се не ради о материјалној штети због повреде права на суђење у разумном року, већ о трошковима поступка о којима је суд одлучио у поступку у коме су настали.

У конкретној ситуацији нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужиље, као изузетно дозвољеној ревизији, из одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5., а у вези одредбе члана 413. и 479. став 6. ЗПП и утврдио да ревизија тужиље није дозвољена.

Тужба је поднета 14.09.2018. године. Предмет тужбеног захтева је новчано потраживање у износу од 37.500,00 динара.

Према томе, како се ради о тужбеном захтеву који се односи на новчано потраживање које очигледно не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о поступку у спору мале вредности у коме против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија, на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Како је одредбом члана 467. ЗПП прописано, да, ако у одредбама ове главе није другачије прописано, у поступку о споровима мале вредности сходно се примењују остале одредбе овог закона, а овај суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужиље, као изузетно дозвољеној ревизији, то ревизија тужиље није дозвољена ни на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредби члана 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић